

Genç Kalemler Antolojisi 8

Dr. Enes Başak sanat yönetmenliğinde...

Kuşlar kadar özgür olmayı özleyen şair ve yazarların hikâyesi...

Genç Kalemler Antolojisi 8

Dr. Enes BAŞAK

Kapak Tasarımı

Burak Dalyanda

Mizanpaj

Dr. Enes Başak

1. Basım, Mayıs 2020

SAGE Yayınları

Baskı ve Cilt:

SAGE YAYINCILIK VE MATBAACILIK

Kazım Karabekir Cad. UĐurlu İş Merkezi No:97/24

No: 7/101-102-103

İskitler/Ankara

Tel.: 0312 341 0002

bilgi@bizimdijital.com

<i>Ayşenur Şentürk</i>	5
<i>Bahar Aktaş</i>	11
<i>Büşra Konuş</i>	14
<i>Cuma Can Öksüz</i>	19
<i>Dilek Ayrıbaş</i>	24
<i>Emine Ennur Eken</i>	29
<i>Esra Çınar</i>	34
<i>Esra Sukas</i>	39
<i>Eylül Ayça Karakuş</i>	44
<i>Fatma Nur Demir</i>	55
<i>Fatmagül Gedik</i>	60
<i>Feyza Kırıl</i>	65
<i>Fırat Demir</i>	71
<i>Furkan Boztaş</i>	74
<i>Furkan Öz</i>	79
<i>Gülistan Artıran</i>	85
<i>Hamide Akkoyun</i>	88
<i>Hande Elif Yavuz</i>	92
<i>Hilal Bozkurt</i>	95
<i>Işıl Yavuz</i>	100
<i>Muhammed Kerem Deli</i>	106

Önsöz

Tarih boyunca insanlık, savaşlar, doğal afetler ve hastalıklar ile boğuşmuş, hemen her yüzyılda bir insan hayatını derinden etkileyen en az birkaç olay yaşanmıştır.

İçinde bulunduğumuz 2020 yılı, Koronavirüs ile dünyaya gözünü açtı ve maalesef milyonlarca insanın hasta olduğu, yüz binlerce insanın öldüğü, dünyanın her noktasında yaşamın durduğu bir dönem oldu.

Böyle bir dönemde durmak bilmeyen tek şey insanın içindeki yaşama isteği ve o isteğin ürünü olan sanatsal çalışmalardır. Sanatın insanlık tarihi boyunca en çok kullanılan dallarından biri olan edebiyat ile bu zorlu dönemde daralan ruhlarımızı bir nebze olsun rahatlatmak adına Genç Kalemler Antolojisi serimizin 8. kitabı ile sizlerle birlikte olmak istedik.

Kuşlar kadar özgür olmayı özleyen şair ve yazarların hikâyeleri ile sizleri baş başa bırakıyoruz.

Aysenur Şentürk

Siyah Ceket

Alnımda biriktiğini hissettiğim teri elimin tersiyle sildim. Pencereden gelen hava yetersiz kalıyor, hareket ederken iyice sıcaklaşan vücudumu serinletmeye yetmiyordu. “Biraz daha dayan” diye telkin verdim kendime. Az kalmıştı, bugün şu dolabı düzenlemeli, yazlıkları yerine yerleştirmeliydim. Raftakilerle işim bitmişti. Askılardakileri düzeltmek için doğrulduğumda gözüm en köşedeki askıya takılınca kalakaldım öylece. Siyah, deri görümlü, kollarının bilek kısmı yıpranmış, yer yer eskiyerek derisi soyulmuş bir ceket; babamın ceketi. Elim çoktan cekete uzanmış, onu askısından çıkarmıştım. Elimde kalmış askıyı yere bırakıverdim. Elimde eskimiş ceketle arkamı dönmeden geri geri yürüyerek ulaştığım yatağa oturdum. Geçmiş günler aklıma bir bir üşüşürken, bir günde takılı kaldım.

Kat kat örtündüğüm yorganların altında tıkırtı seslerine uyanmıştım. Babam evden ayrılıyor olmalıydı. Annemin “Sen ne yapacaksın?” dediğini duydum. “Kızım soğukta tir tir titrerken kendimi düşünecek değilim Aysel. Zaten içim acıyor, çocuğa bir mont bile alamadık. Abim de eskiyen şu ceketi bana vermese ne yapacaktım? Neyse, Allah’a emanet ol” diye fısıltıyla konuşarak evden çıktı. Benden bahsettiklerini anlasam da konunun ne olduğunu anlayamamıştım. Gözüm hemen sol tarafta, duvarda asılan saate kaydı. Okula gitme saatim gelmişti. Sıcacık yorganımın içinden çıkmak istemiyordum. Annemin ayak seslerinin yaklaştığını duyunca gözlerimi kapattım hemen. Tabii yarım saat sonra üzerimde önlük, somurtuk bir yüzle annemin hazırladığı sofrada oturuyordum. Ekmeği yerken kırıntılıların yere düşmemesi için sofranın köşesini üçgen şekilde bacaklarıma sermiş, annemin soba üzerinde ısıtıp yağladığı ekmeği afiyetle yiyordum. Ah bir de peynirle domates olacaktı ki, ekmeğin arasına döşeyip öyle yiyecektim. Ama daha iki gün önce annemden menemen

istediğimde domatesin kalmadığını söylemişti. Şimdi ne gerek vardı ki tekrar sormaya? Ağzımdaki ekmeğin yumuşaması için önümde dumanı tüten çaydan bir yudum aldım. Ağzıma gelen acımtırak tatla yüzümü buruşturup çay bardağını geri koydum. “Anne bu çay şekersiz.” diyerek sızlandım. “Attım ben onun içine şeker. Kendini alıştırdın iyice iki kaşık şeker, bir kaşık az geliyor sana. Fazla şeker yersen dişlerin çürür yavrum.” Diye yumuşak sesiyle konuştu. O güzel konuştu konuşmasına da benim sinirlerim bozulmuştu. Zaten evde çoğu şey yoktu. Olan şeyden de ben mahrum kalıyordum. Elimdeki kalan ekmeği bırakıp sofradan kalktım. “Ne oldu yavrum? Daha erken, ekmeğini bile bitirmedin hem. Bana mı kızdın hemen?” diyerek elimden tuttu. “Erken değil. Bugün Hülya teyzelerin oradaki yoldan geçmeyeceğim, köpekler çok oluyor o yolda. İlerdeki sokaktan gideceğim. Şimdi çıkmazsam geç kalırım.” diye yalan uyduruverdim hemen. Örgü, kırmızı ceketimi üzerime geçirdim. Başımı hiç kaldırmadan kapıya doğru giderken annem, “ Elif, dur yavrum.” deyince anneme baktım. Elinde siyah bir ceket vardı. Babamın ceketi değil miydi o? “Baban ceketini bıraktı sabah. Benim güzel kızım üşümesin diye, senin giymen için bıraktı.” Ne? O koca ceket ben mi giyecektim? “Anne hayır! Onunla hayatta okula gitmem.” diye sesimi yükselttim. Annem de kaşlarını çatmış, sinirli bir şekilde “Ne demek giymem Elif? Adam kızım üşümesin diye sabahın soğukunda incecik yelekle gitti işe, tabii ki giyeceksin.” diye azarlar gibi konuştu. Ağlamak istiyordum. Biliyordum ki annem ne olursa olsun o ceketi bana giydirecekti. Şimdi giyer, okula girmeden çıkarırdım ben de. “Tamam anne.” diye boğuklaşan sesimle konuştum. “Yavrum, biz de istemez miyiz sana renk renk montlar alalım? Ama şimdilik bununla idare et. Hem bu cekte olmasa iyice üşüyeceksin. Daha zor durumda olanları düşünüp şükür diyelim kızım.” “Tamam anne, okula geç kalacağım şimdi.” diye hızlıca konuştum hemen. Hafifçe tebessüm etti. Ceketini yaka kısmından iki yana doğru giymem için açtı. Çantamı koyup, kollarını geçirdim. Ceketin kolları parmaklarımın ucuna kadar gelmiş, boyu diz kapaklarımın beş parmak kadar yukarısında kalmıştı. Zayıf bedenim ceketin içinde kaybolmuştu. Ben üzerimdeki ceketi incelerken annem, “Elif’im, köpekten korkuyorum dedin ya,

götüreyim mi seni yavrum?” diye sorunca hemen “ Hayır!” diye atıldım. “Yani, şey, diğer yoldan gideceğim ya anne. Zaten saldırmıyorlar. Ama ben yine de korktuğum için yolumu değiştiriyorum. Hem senin de üzerine giyecek kalın bir şeyin yok ki, gelme sen” diye toparlamaya çalıştım. Annem kapalıydı. Beni götüreceksin olsa mutlaka örtüsünü de alacaktı başına. Daha dün Meral annesinin saçının rengini değiştirdiğinden bahsediyordu. Hem bizim çok paramız olsa bile annem saçını açmazdı. “İyi bakalım, dikkatli ol.” deyip iki yanağımdan da sulu sulu öptü. “Tamam anne.” Arkamı döndüğümde “Allah zihin açıklığı versin.” diye ekledi. Cevap vermeden yürümeye devam ettim. Okula yaklaştığımda üzerimdeki ceketi sırtımdan çıkardım. Küçük görünsün diye ikiye katlayıp, dirsekten kırdığım sağ koluma astım. Buz gibi hava, incecik bir hırkayla kalan vücuduma temas ettiğinde iğne batırılıyormuş gibi irkildim. Umursamamaya çalışarak hızlıca yürümeye başladım. Okulun siyah, sürgülü kapısından bahçeye girdim. Başımı kaldırıp okul bahçesini süzdüm. Hava soğuk olduğu için dışarıda fazla kişi yoktu. Başımı eğip hızlı hızlı yürüyerek okuldan içeri girdim ve sınıfıma ulaştım. Evden erken çıktığımdan olsa gerek sınıfta da fazla kişi olduğu söylenemezdi. Sırama ulaştığımda elimdeki ceketi sıramın altına sokuşturdum hemen. Hiç kimse görmeden halledebildiğim için arkama yaslanıp derin bir nefes aldım.

Sınıf yavaş yavaş dolmaya başladığında çantamdan defterimi ve kalemimi çıkarmıştım. Öğretmen gelip ders anlatmaya başladığında ben elime kalemimi alıp defterime anlamsız çizgiler atarak düşüncelere dalmıştım. Fakirliğimizi, yoksulluğumuzu düşünüyordum. Bundan sonraki hayatımı canlandırmaya çalışıyordum kafamın içinde. Tek bir güzel sahne bile gelmiyordu gözümün önüne. Zilin sesini duyduğumda tuvalete gitmek için sıramdan kalkmıştım. Geri sınıfa döndüğümde sınıfın kapısında durdum, tek bir yere odaklanmıştım. Meral, Senem ve Zeynep’e bir şeyler söyleyerek, sıramın altındaki ceketi çıkarmış elinde sallıyordu. Ne yapacağımı bilemedim. Kulaklarım uğulduyordu. Gözlerime dolan yaşlar yüzünden görüntüm bulanıklaşmıştı. Fark etmeden yumruk yaptığım ellerimi biraz daha sıktım. Titrek bir nefes alarak gözlerimi kapattım.

Kendimi tutup onların karşısında ağlamamalıydım. “Elif, sen de gelmişsin sana soralım biz de. Bu ceket senin mi? Kızım sen bunu nasıl giyiyorsun, kaybolmuyor musun içinde?” diyen Meral’in alaylı sesini duydum. Yanlarına doğru ilerledim. “Benim değil o, ben geldiğimde de sıranın altındaydı.” dedim sert bir sesle. “İyi o zaman, kimsenin değilse top yaparız biz de.” diyerek ceketı yere fırlattı. Ayaklarıyla tekmeleyerek birbirine atıyorlardı. Sırama oturup tek bir noktaya diktim gözlerimi. “Elif sen de oynasana.” Meral’in alay dolu sesini duyduğumda gözlerimi ona çevirdim. Nereden bildiğini bilmiyordum ama o ceketin bana ait olduğunu biliyordu. Şeytanca bakışlarından belliydi bu. “İstemiyorum!” Gözlerime bakarak sırttı ve cekete bir tekme daha vurdu. Sınıfa Ali ve Mert’te geldiğinde onlar da katılmıştı oyuna. Ceket yerde, oradan oraya savrulurken kollarımı karnıma sarıp, ellerimle belimin yanlarını sıkmaya başlamıştım. Öğretmen sınıfa geldiğinde herkes yerlerine dağıldı. Siyah ceket öylece ortada kalmıştı. “Bu ne? Kimin ceketı bu?” diye kızgın şekilde konuşup, gözlerini sınıfta gezdirdi öğretmenimiz. “Babamın ceketı.” Demeyi istedim, gıkımı bile çıkaramadım. Bundan dolayı biraz daha sıktım avucumdaki etlerimi. “Yeter artık bıktım sizden, meslekten soğuttunuz beni...” Öğretmenimiz daha çok uzatırdı bu lafı. Sevmiyormuş bizi. Evlerimizde banyo yok gibi yağlı saçlarla geliyormuşuz okula. Ayakkabılarımız çamurlu, kirli olduğu için her yeri batırıyormuş. Her sabah soba üzerinde kızartılan ekmeğin is kokusu siniyormuş üstümüze. Bu yüzden mi sevmiyordu bizi? Ben o ekmek kokusuna âşıktım hâlbuki. Hocamızın hakaretleri bitmiş olmalıydı ki derse geçmişti. Cekete ne oldu diye başımı kaldırdığımda, çöp kenarında durduğunu gördüm. O gün kendimi öyle çok sıkımtım ki, ömrüm boyunca başka bir şeye böyle dayanabileceğimi sanmıyordum.

Son ders bittiğinde herkes dağılmıştı. Ben ise kıpırdamadan sıramda bekliyordum. Yarım saat sonra çantamı alarak çöpün yanına gittim. Üzeri toz içinde, yer yer ayakkabı izleri olmuş ceketı yerden aldım ve aynı getirdiğim gibi koluma asarak çıkışa ilerledim. Eve geldiğimde beni hemen fark eden annem muhtemelen yüzümdeki ifadeden dolayı “Elif ne oldu sana kızım?” diye oturduğu yerden ayağa kalktı.

Kollarımdan tuttuğunda “Hii! Yavrum buz gibi olmuşsun sen, niye giymedin ceketini? Hem bu ceketin hali ne kızım? Sen neredeydin?” diye git gide yükselen sesiyle soru sormaya başladı. “Giymeyeceğim ben o ceketı.” diyerek elimden fırlatırcasına bıraktım ceketı. “Ne demek giymeyeceğim? Elif, canımı sıkma benim. Baban kendisi giymedi, sen giy diye bıraktı onu.” Bağıırıyordu artık. “Kendisinin mi sanki? Babamın mı o ceket? Bana giydirdiğiniz hangi kıyafet bana ait oldu? Hep başkasının artıklarını giydirmediniz mi? Giydiklerim ya büyük geliyor ya küçük geliyor. Üzerime tam oturan kıyafetim bile olmadı benim!” Avazım çıktığı kadar bağıırıyordum. Annem donmuş, öylece bana bakıyordu. Kapının açılma sesini duyduğumda arkamı döndüm. Babamın dolmuş gözleriyle karşılaştığımda şaşkınlıktan ne yapacağımı bilemedim. Öylece babama bakıyordum. Kan akışım hızlanmıştı. Kalbim, yutkunamadığım boğazımda atıyor gibi hissediyordum. “Çocuğa dokunma Aysel.” diye bana bakarak boğuk bir sesle konuşup açtığı kapıdan geri çıktı babam. Kapanan kapının ardından annem kolumdan tutup hızlıca kendine döndürdü beni. “Sen ne biçim çocuksun? Sen nasıl bir evlatsın?” diye bağıırıp nereden geldiğini anlayamadığım bir tokat attı yüzüme. Yere düşmüştüm tokadın şiddetinden. Yüzümü avuçlarımin arasına kapattım. Yanağım çok yanıyordu. Ağlamaya başlamıştım. Sağ kol küreğimin üzerinde de yüzüme inen tokadın aynısı indi. Artık hüngür hüngür ağlıyordum. Annem de hıncını alamamış, defalarca koluma, sırtıma, vücudumda nereye denk gelirse vurmaya başlamıştı. Kollarımdan tutup karşıısına dikti beni. Gözleri açılmış, yüzü kızarmış, başındaki tülbent geriye doğru kaymıştı. “Allah senin gibi evlat versin sana. O da senin ciğerini yaksın böyle.” Diye nefes nefese konuştu. Sımsıkı tuttuğum kolumdan arkaya doğru ittirip kendisi de çıkı gitti kapıdan.

İki elimle sımsıkı sardığım ceketı kendime bastırdım biraz daha. Sanki o günleri tekrar yaşıyormuşçasına annemin vurduğu yerler sızılıyordu. Gözlerimdeki yaşları silerken “Keşke” dedim, “Keşke tekrar vursa bana.” Yedinci sınıftan sonra derslerimi biraz olsun toparlayabilmişim. Çok iyi olmasa da şehir merkezindeki bir liseyi kazanmıştım. Okulun yurdunda kalıyordum. Oda arkadaşım kitaplara çok düşkün biriydi. Sohbet etmeyi, dinden bahsetmeyi çok severdi.

Namazlarının ardından hep benimle konuşur, kitaplarımı okumam için ısrar ederdi. O çok küçük yaşta başlamış namaza. Annemler de inanıyordu, dilinden Allah'ı düşürmüyordu ama namaz da kılmıyordu. Şeyma'nın ailesi de kılıyormuş. Evden her döndüğümde sobanın bizi ısıtmaya yetmediğinden, köyün zorluklarından bahsediyordum bende ona. Onun bile bir nimet olduğunu söylüyordu. Açıkçası abarttığımı düşünüyordum. Bir Pazar evden yurduma dönmüş, okul kıyafetlerimi hazırlayıp yatmışım. Ertesi sabah yurt müdürü odasına çağırdığında annemlerin sobadan zehirlendiğini, ikisinin de hayatını kaybettiğini söylemişti. İşte o zaman şikâyet ettiğim hayatımın büyük bir nimet olduğunu anlamışım ama çok geç kalmışım. O günden sonraki hayatımda hiçbir şeye geç kalmamak için çalıştım. Herkes daha kötü olup hayatımı mahvedeceğimi düşünüyor, ona göre nasihat ediyorlardı. Tam tersi ben daha çok hayata tutunmuşum. Devletten bağlanan bursla birlikte, dedem ve amcamların yardımıyla okulu bitirmiştım. Bu süreçte Şeyma hep yanımda olmuştu. Artık onun gibi bende tam bir kitap aşığıydım. Kapanmaya karar verdiğimde ilk örtüm de Şeyma'dan hediye olarak gelmişti. Annemin örtüsünden utandığım aklıma gelmiş, gözyaşlarımı tutamamışım o zamanda. “Bak anne, ben senin kızınım.” diye gururla varmışım mezarına.

Şeyma mühendis, ben ise öğretmen olmuşum. 32 yaşında küçük, kiralık bir eve sahiptim. İlk görev yerim olan Erzurum'un köyünde altı yıldır öğretmenlik yapıyordum. Kendimi bu mesleğe adadım. Evlenmeyi veya çocuk sahibi olmayı hiç düşünmedim. Evlilik her aklıma geldiğinde, annemin küçükken gözlerimin içine bakarak söylediği “Evladın da senin ciğerini yaksın” sözü çınlıyor kulağımda. Düşüncelerimden vazgeçip evladım yerine koyduğum öğrencilerimle avutuyorum kendimi. Üzerimize sinen ekmeğ kokusundan rahatsız olup, bize yaklaşmayan öğretmenimizin tersine, ben her gün bir yavrumu alıyorum kucağıma.

Ezan sesi kulaklarıma dolduğunda “Haydi!” dedim kendi kendime, “Namaz vakti.” Zaten kalbimdeki açılan bunca yarayı duadan başka bir şey iyileştiremez, yıllardır olduğu gibi.